

“Sinjoro – profesoro Zomburdo? Ĉu mi povas demandi vin pri io?”

“Evidente, vi ĵus faris tion,” Zomburdo ridetis. “Vi povus demandi min plu pri io, tamen.”

“Kion vi vidas, kiam vi rigardas en la spegulon?”

“Mi? Mi vidas min tenante paron da dikaj lanaj ŝtrumpoj.”

Hari rigardis lin.

“Oni neniam povas havi sufiĉe da ŝtrumpoj,” diris Zomburdo. “Denove Kristnasko venis kaj iris, kaj mi ne ricevis eĉ unu paron. La homoj insiste donacas al mi librojn.”

Nur kiam li estis ree en la lito, ke trafis al Hari tio, ke eble Zomburdo ne parolis tute honeste. Tamen, li ekkonsciis, dum li ŝovis Skabron de sur sia kuseno, ke tio estis demando pri ege privata afero.